

Maestro fra Anđelko Milanović kao profesor i predstojnik Instituta za crkvenu glazbu Đuro Tomašić, Zagreb

Na početku rada *Instituta za crkvenu glazbu* (25. rujna 1963.) mo. A. Milanović nije bio predavač jer je sve do svibnja 1964. godine, bio zapriječen službenim dužnostima u svojoj redovničkoj zajednici, premda ga je mo. A. Vidaković kao prvi predstojnik pribrojio profesorskom zboru još prije početka rada *Instituta*.

Nakon svršetka studija crkvene glazbe na *Papinskom institutu za crkvenu glazbu* u Rimu predavao je na Višoj teološkoj školi (Franjevačka teologija) u Makarskoj i Zagrebu (oko 10 god.), na Višoj teološkoj školi u Splitu (6 god.), te u sjemenišnim gimnazijama u Sinju, Splitu i Makarskoj. Od 1964. do 1988. godine (24 god.) bio je profesor i predstojnik Instituta za crkvenu glazbu KBF-a u Zagrebu. U tom vremenu predavao je slijedeće predmete:

Opća teorija gregorijanskog korala	(od 1964./65. do 1987.)
Oblici koralnih napjeva	(od 1964./65. do 1987.)
Dirigiranje korala	(od 1965./66. do 1987.)
Harmonizacija korala	(od 1966./67. do 1987.)
Zakoni crkvene glazbe	(od 1966./67. do 1987.)
Zborno pjevanje	(od 1963./64. do 1987.)
Tehnika pjevanja	(od 1963./64. do 1972./73.)
Organografija	(od 1967./68. do 1969./70.)
Estetika glazbe	(1969./70.)
Kontrapunkt	(1964./65. i 1969./70.)

Mo. Milanović je kao profesor, ali i kao svećenik-redovnik i u praksi provodio blagi, očinski pristup prema svakom studentu.

Svima je nastojao pomagati konstruktivnim savjetom i zato su ga svi studenti posebno voljeli. *Institut za crkvenu glazbu* je Milanović toliko volio da je čak i teško bolestan predavao i brinuo se [uz pomoć drugih suradnika] o unapređnju njegovog rada. Nastojao je, kao najodgovornija osoba u radu Instituta, da svi redoviti studenti budu u budućnosti sposobni crkveni glazbenici, stručni voditelji liturgijskog pjevanja, sigurni dirigenti i kvalitetni nastavnici crkvene glazbe.

Poteškoće u upravljanju *Institutom* kao predstojnik tijekom teških 24 godine rada u državi koja je jedva tolerirala vjerske ustanove (financijske, personalne, prostorne stručne glazbene poteškoće) rješavao je što blaže i adekvatnije konzultirajući se i s profesorima *Instituta*, ali i sa drugim stručnjacima, imajući na umu uzor i način rješavanja sličnih poteškoća na *Papinskom Institutu za crkvenu glazbu* u Rimu. Za vrijeme njegovog upravljanja *Institutom* dopunjen je statut i uvedeni su novi smjerovi studija, kao primjerice glazbeno-katehetski smjer, subotnja škola za voditelje liturgijskog pjevanja i izvanredni studij pojedinih predmeta. Tiskana je i *Nova crkvena pjesmarica*, kasnije i *Pjevajte Gospodu pjesmu novu*, mnoštvo skladbi za liturgiju, niz priručnika za nastavu, ponovno je pokrenuto tiskanje "Sv. Cecilije", organiziran niz tečajeva za crkvene glazbenike, održani su koncerti duhovne glazbe izvan *Instituta* itd. Posebice se brinuo o školovanju novih profesora *Instituta* i o njihovom usavršavanju u inozemstvu, unatoč tomu što za

to pojedini poglavari muških i ženskih redovničkih zajednica nisu imali dovoljno "sluha". Za vrijeme njegova upravljanja *Institut* je dobio dvoje orgulje: klasične (pozitiv) i elektronske.

Mo. A. Milanović prima nagradu *Orlando di Lasso*, kojom je odlikovan *Institut* prigodom proslave 10. obljetnice osnutka

Sudjelovao je kao predstojnik *Instituta za crkvenu glazbu*, na brojnim svjetskim kongresima crkvene glazbe, zastupajući na tim sastancima najeminentnijih crkvenih glazbenika svijeta hrvatsku liturgijsku glazbu i hrvatske crkvene glazbenike. Poznavao je zaista brojne renomirane crkvene glazbenike izvan Domovine.

Posebice treba istaknuti da je mo. A. Milanović ne samo solidnu glazbenu naobrazbu, nego i osnovne smjernice liturgijske glazbe primio na *Papinskom Institutu za crkvenu glazbu* u Rimu. Stajalište o potrebi i načinu specifičnog djelovanja crkvenog glazbenika u hrvatskom narodu ujednačio je sa svojim školskim kolegom maestrom Albom Vidakovićem i često je razgovarao još davno prije početka rada *Instituta* i izmjenjivao mišljenja s njim o problemima crkvene glazbe, te sudjelovao u radu *Odbora za crkvenu glazbu* Zagrebačke nadbiskupije kojem je na čelu dugi niz godina, bio njegov prijatelj mo. Vidaković.

Nakon osnutka *Instituta* Vidaković ga je vodio vrlo kratko, niti punu školsku godinu, ali ga je postavio na noge i usmjerio, a Milanović ga je modificirao i vodio 24 godine prema smjernicama II. vatikanskog sabora dopunjujući ga novim oblicima rada i suvremenijim sadržajima, te posaborskim duhom liturgijske glazbe. Time je, kao crkveni glazbenik, zadužio cijelu Crkvu hrvatskoga jezičnog područja i hrvatski narod da ga se — kao i njegovog prisnog kolege A. Vidakovića — često prisjećaju sa zahvalnošću.

(N.B. O A. Milanoviću kao pedagogu vidi u članku s. Mirje Tabak: "Uloga ma. A. Milanovića u glazbenom odgoju redovnica")